

[Maigaard.]

pct. af EFs budget vil være i 1980 — det er umuligt. Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren, om jeg opfatter ham rigtigt, når han nu siger, at man faktisk ikke kan foretage faktiske beregninger over, hvad det faktiske beløb vil blive. Det er efter min mening det, sagen drejer sig om.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg må sige til hr. Maigaard, at han har ret i, at der ikke kan foretages helt præcise og nøjagtige beregninger af, hvad det vil betyde i merudgifter, hvad der fremgik af det, jeg sagde. Men hvis man stiller spørgsmålet om størrelsesordenen af det beløb, der kan blive tale om, betyder det selvfølgelig ikke, at vi ikke har muligheder for at give nogle retningslinjer og nogle antydninger bl. a. til hr. Maigaard og til offentligheden i al almindelighed.

Men vi regner 35 mill. kr. for et muligt beløb, som Danmark får i merudgift; det kan blive større — jeg har nærmere redegjort for, hvad det egentlig er, der er tale om.

Lad mig også gøre opmærksom på, at det er ikke rimeligt at sige, som hr. Maigaard sagde i nogle flotte bemærkninger, at det, at jeg her talte om solidaritet, var lamperøg og en gang tevand, at manovre i England ville le ad den slags bemærkninger, at det, der er tale om, er, at England tjener en forfærdelig masse penge. Jeg går ud fra, at markedsmodstanderne i England også vil respektere, at der åbenbart, som hr. Maigaard siger det, tjenes en forfærdelig masse penge på det. Jeg tror, at man kan sige, at det er noget gunstigere vilkår for England, noget, der er sket, fordi andre lande, først og fremmest Tyskland, har ofret sig. Det er deri, solidariteten ligger, ikke så meget i det, som Danmark viser, selv om der naturligvis også ligger en tendens i samme retning.

Maigaard (SF):

Jeg kan godt forstå, at netop statsministeren klynger sig til tallet 35 mill. kr., for det er det, der er brugt offentligt, men hvis statsministeren omhyggeligt læste de udmærkede redegørelser, som de udmærkede embedsmænd i departementet for udenrigsøkonomi har lavet, så ville han se, at 35 mill. kr. eller rettere 37 mill. kr. er det tal, man kommer til i 1974. Men det vil jo stige,

og så snart man går over 60 mia. kr., er det 3 pct. af den samlede udgift, englænderne kan få tilbage.

Derfor er jeg glad for, at vi i hvert fald i starten fik ligesom gjort opmærksom på, hvad det drejer sig om. Man kan ikke foretage faktiske beregninger over, hvad de faktiske beløb vil blive. Det synes jeg er rigtigt sagt, og det vil jeg gerne takke for.

Derfor vil jeg godt stille et supplerings-spørgsmål, fordi jeg synes, at den lidt usikre side omkring dette trænger til at blive mere belyst.

Det har i statsministerens redegørelser om spørgsmålet været understreget, at dette arrangement, man nu har lavet med justeringsmekanismerne, gjaldt for en 7-årig overgangsperiode. Statsministeren har ret i, at vi i alt fald i denne 7-årige overgangsperiode kender de regler, man i givet fald kan få tilbagebetalinger efter fra britisk side. Men for at forstå denne overgangsperiodes karakter, for at vide, hvad det drejer sig om, vil jeg gerne spørge: hvis man ved afslutningen af denne 7-årige overgangsperiode ikke kan blive enig om nye regler — det kunne man jo godt forestille sig — er det så sådan, at de oprindelige tiltrædelsesvilkår, som blev forhandlet i 1972 mellem England og Fællesskaberne, træder i kraft igen, eller går vi ind i en periode, hvor der overhovedet ingen regler er?

Jeg vil altså gerne bede statsministeren prøve at belyse det spørgsmål: hvis man ikke kan blive enig, når overgangsperioden er overstået, fortsætter så de regler, vi har besluttet nu, eller træder de gamle fra 1972 i kraft, eller har vi overhovedet ingen regler? Det vil være af betydning for at kunne bedømme det projekt, som man kalder de britiske forhandlinger med Fællesskaberne.

Ib Nørhøvd (DKP):

Jeg ved ikke, om det er en fejlton. Man kan også sige, at det er en repetition, og da jeg hører med til holdet, vil jeg også godt gentage et spørgsmål, som jeg rejste sidst. Det er jo rigtigt, som statsministeren siger, at man skal se dette her i et større perspektiv, for det er jo ikke alene budgetudgifterne, det drejer sig om, det drejer sig også om en hel række andre områder, hvor forholdene for Danmark ændres, hvis England får den genforhandlingstraktat igennem.